

Katselen lapsieni leikkivän puistossa, naurua, mekastusta ja itkuakin. Muistan nuo uurteiset, elämää nähneet kasvot. Ne olivat erään vanhan miehen kasvot, joka usein istui puiston penkillä ja katseli lasten leikkejä. Häinkin usein nauroi, katsellessaan noita leikkiviä lapsia, joskus näin pyyhkäisevän kyyneleenkin. Muistiko oman lapsuuden, kuinka itki suruaan ja nauroi, ehkä hassua nalleaan, en sitä tiennyt. Istuin kerran hänen viereensä ja siitä hetkestä alkoi ystävyys, jonka merkitystä en silloin ymmärtänyt. Hän kertoi satoja viisaita tarinoita, joita itkin ja joita nauroin. Tietäen, ettei aikaa mennyttä, voi koskaan saada takaisin, hän jakoi rakkaimmat muistonsa minulle. Hän oli oppinut arvostamaan noita muistoja, elämän iloista ja suruista. Olisinpa ollut hänen vierellään, kun hän viimein sai nukahtaa, ilon kyynel silmäkulmassa ja unohtaa kaiken tuskan ja kivun. Nukahtaa mukanaan tuo kuva, lapsista, leikkivistä, itkevistä ja nauravista. On vain hiljainen hiljaisuus. Katson lintua, joka lentää kohti taivasta ja näen tuon hymyilevän vanhuksen. Hän antoi minulle jotain, jonka merkityksen nyt ymmärrän, sen kätken sydämeeni odottamaan. Aikaa, jolloin joku tarvitsee sitä, enemmän kuin minä.